

постригхть въ свободны тѣ мѣнастиры, обикновенно до-
насятъ съ себѣ си значителны капиталы и живѣять,
какъ то видѣхмѣ, напѣлно задоволены. Другы нѣкъ, съ
време юще си намирхть въ мѣръ разны богаты бла-
годѣтели и живѣять на тѣхенъ счетъ до дѣто тозы
источникѣ не оскудѣе. Просяци тѣ ся прилѣпять до ня-
кой община, та и тѣй бывають безгрижны. Нѣ, небогаты-
тѣ жители на свободнытѣ мѣнастиры, и особенно бѣдны тѣ
келіоты, кои нѣмжтъ никѣквы благодарѣтели тѣ, треба да си
тѣрсятъ пропитаніе то. То ся знае, за келіотѣтъ отшельникѣ
е нужно малко нѣщо: той носи рубище, тѣй що то един-
ственна та си дрѣха, едва ли той я не носи презъ цѣлый
си животъ, за ѣдене му е нужно само едно кѣсче хлѣбъ
и—чеша вода и рядко, рядко някои фруктове (плодѣ), и
що годѣ порядѣча супа; нѣ се пакъ, ако отшельникѣ-
тѣ не заиска да ся влачи по мѣнастиры тѣ и да проси
милостыня, то треба да си изработи пропитаніе то. Ос-
вѣнъ това, сичкы келіоты сѣ длѣжны сяка година да
вносятъ опредѣленный данѣкъ на мѣнастирь тѣ, а този
данѣкъ е доста значителенъ. И ето ти отшельникѣ тѣ
или ся пристава за слуга—работникѣ при някой богатѣ
калугеринѣ, или нѣкъ ся занимава въ келіа тѣ си съ
някъкво ръководѣліе.

Спечелены тѣ въ мѣръ занаяты и знанія (освѣнъ
научны тѣ), принасятъ полза въ Св. горѣ, и сичкы—
чехлары, шевачы, дюлгеры и дрьво-дѣлци си оставяють
при сѣщы тѣ званія, и кога то станяють калугеры. А-
тонъ ся прави, облача и обува съ свои тѣ мануфактур-
ны трудове, и тѣй, дребна та търговека промышлен-
ность, кыпи изъ сичкы кюшета на горѣ тѣ, като ся
приготвя сичко необходимо нужно за братія та. Нѣ мѣр-
скы тѣ занаяты не принасяють тука толкози полза, кол-
ко то работаніе то на вѣщы, кои съставяють исклю-
чительно то производство на Св. Горѣ, и кои сѣ продавають
на многочислы тѣ поклонници. Кѣмъ издѣлія та отъ